

Noget at erindre imod, at Postvæsenet forbeholder sig en Gneret med Hensyn til Breve, der ere lukkede, men jeg mener, at man for det noget ubestemte Udtryk „løse Breve“ meget godt ligefrem kunde have beholdt det Udtryk, der er brugt i den tidligere Postlov, nemlig „forseglede Breve“. Hvad derhos „Adresjebreve“ angaaer, da forekommer det mig rigtignok, at der ikke er nogen særdeles Anledning til at forbeholde Postvæsenet Gneret med Hensyn til disse, fordi de ere lukkede, i Særdeleshed da Forsendelsen af Pakker jo ikke er forbeholdt Postvæsenet. Naar man nægter, at der maa sendes lukkede Adresjebreve med Pakker, som besørjes af Andre end Postvæsenet, da opnaaer man, synes jeg, ikke Andet, end at den, der vil skrive Noget om den Pakke, som han affender, lægger et Brev inde i Pakken og saa lader være at forsegle Adresjebrevet. Jeg troer saaledes ikke, at der for Postvæsenet opnaaes noget Gode ved den nævnte Bestemmelse. Den maa vistnok henregnes til den Slags Bestemmelser, som ere temmelig ligegyldige, og jeg antager derfor, at det vil være heldigt, at man opgiver Gneretten med Hensyn til lukkede Adresjebreve. Med Hensyn til „Pengerrepræsentativer“ skal jeg endnu tillade mig at bemærke, at der i Postloven af 1851 staaer: „Mønt og Repræsentativer, som lyde paa Ihændehaveren.“ Da man nu jo paa en vis Maade kan sige, at ogsaa Obligationer lydende paa Navn ere Pengerrepræsentativer, saa kan det herefter synes, som om der ogsaa skulde forbeholdes Gneret med Hensyn til disse. Jeg veed dog ikke, om det er Meningen, at Gneretten skal være forbeholdt med Hensyn til Affendelsen af Obligationer paa Navn, s. Gr. naar de gaae i en Pakke; mig forekommer det, at det ikke vilde være rigtigt. — Med Hensyn til de i § 2 omtalte Undtagelser fra Gneretten, da skal jeg bemærke, at man i Loven af 1851 havde den Bestemmelse, at Enhver kunde besørge Forsendelser ved sit eget Bud, medens det nu her hedder, at undtaget fra Gneretten er, „naar Nogen besørger Forsendelser i sit eget Anliggende eller for en Anden, til hvem han staaer i Thendeforhold, eller af hvem han er sendt med dette bestemte Hverv.“ Den herved givne

Begrænsning forekommer mig ikke altid fuldstændig at ville kunne klare Spørgsmaalet, om en Forsendelse er berettiget, medens den derhos synes mig at have en Charakter, der er mere indskrænket end den, som den lignende Bestemmelse i den tidligere Lovgivning havde. — Med Hensyn til § 3, som omhandler „Gjenstandene for Postbefærgelsen“, skal jeg tillade mig ganske at henstille, om det, naar man nu vil ophæve Vægtbestemmelserne for Brevportoen, vil være rigtigt at ansætte Maximum af et Brevs Vægt til 50 Kvint. 50 Kvint repræsenterer jo omtrent 16 Ark Pappir, og det forekommer mig dog noget tvivlsomt, om et saadant Brev ikke egentlig mere har Charakteren af en Pakke. Jeg anseer det for noget betænkeligt at tilstede et saa særdeles stort Omfang af Brevene. Dersom Befordringen af saadanne tungere Breve, der ganske vist hidtil kun i et overordentlig ringe Antal have været Gjenstand for Befordring, nu paa Grund af den lave Porto skulde udbille sig til virkelig at blive af større Betydning, saa vilde der deraf fremkomme ikke saa praktiske Vanskeligheder, og det allerede ligefrem med Hensyn til Rumfanget. Postvæsenet har paa flere Steder kun en meget indskrænket Plads til sin Raadighed, navnlig paa Jernbanerne, og dersom man skulde have den samme Lethed med Hensyn til Expeditionen af saadanne Breve, som veiede 50 Kvint, som med Hensyn til mindre Breve, saa vilde dette kunne skaffe Uleilighed. Jeg sigter herved navnlig til Brevkasserne og til Indleveringen af saadanne Breve; de omtalte Kasser maatte i alt Fald saa være af en ganske anden Vægt end de nuværende Brevkasser. Dette er dog naturligvis noget mindre Betsentligt. Men det forekommer mig rigtignok, at, naar Befolkningen havde Ret til at afsende Breve af en Vægt indtil 25 Kvint for 4 β , saa vilde dermed ethvert Krav paa en billig Forsendelse af Breve med Brevposten være syldstgjort, medens de Breve, som veiede over 25 Kvint, jo vilde gaae ind under Pakkeportoen, der ligeledes er meget billig, idet den kun er 6 + 2 β . — Under a 2) i § 3 er der omtalt Korts- eller Enkeltbaands-Forsendelser samt Forsendelser af aabne Kort. Til disse aabne Kort, som skulle gaae for en sær-